

“De directe kosten worden omgeslagen over het aantal aanbiedingen. Hiervoor wordt per 1-1-1996 een systeem van dure zakken en herkenning van grijze en groene emmers en afvalcontainers ingevoerd”. Voorzitter, dit is een zinsnede uit de **discussienotitie uit 1994** van mijn zeer gewaardeerde voorgangers Paping en Moll. De fractie van GroenLinks is zeer verheugd om nu het document *Op weg naar een afvalloze stad* voor ons te zien. De tijd lijkt nu rijp. Eén op de vier gemeenten in Nederland kent een systeem van Diftar.

Over een paar jaar weten we niet anders dan dat afval niet meer bestaat maar een **waardevolle grondstof** is geworden.

Het moge duidelijk zijn dat **mijn fractie een groot voorstander** is van het systeem van Diftar ten opzichte van de variant ‘extra voorzieningen’ en wel om de volgende redenen:

1. Onze stad behoort al bij de **koplopers** op het gebied van hergebruik. Als we niks doen raken we deze koppositie kwijt. Diftar heeft aantoonbaar het hoogste percentage hergebruikt materiaal.
2. Diftar is een **eerlijker** systeem. Het uitgangspunt de vervuiler betaalt is een eerlijk systeem. Consumenten die kritisch zijn op hun afval worden beloond in de vorm van een lagere heffing.

Voorzitter als we vandaag ja zeggen tegen Diftar dan **begint** het pas.

Bewustwording creëren bij mensen is erg belangrijk. **Mensen die willen scheiden moeten straks ook kunnen scheiden.** Beide varianten gaan uit van een verbetering van de infrastructuur. Dat is heel goed. Maar sommige specifieke doelgroepen kunnen om wat voor reden dan ook niet op een zelfde manier hun afval aanbieden. Ik denk dan aan chronisch zieken, ouderen, kamerbewoners en ouders met kleine kinderen. Dat vraagt om een oplossing op maat. Na een positief besluit vanavond gaat het proces beginnen. We waren verheugd om te horen dat de wethouder bereid is een experiment te doen met het gebruik van wasbare luiers. Maar maatwerk kan ook betekenen dat we kijken naar de kwijtscheldingsregel of naar de hoogte van de tarieven.

